Р Е Ш Е Н И Е
№ 41998

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 16 състав,** в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6753** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на О. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., притежаващ паспорт № U38313719, издаден на 01.08.2025 г. от компетентните власти на Република Т. в М., валиден до 31.05.2030 г., подадена чрез адв. Н. Г., съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет. 9, офис 17/18, срещу Заповед относно издаване на отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България рег. № 513з-5487 от 19.05.2026 г., издадена от Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 100971/09.04.2026 г. на О. Ш. (S. O.), [дата на раждане] , гражданин на Т.. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност, неправилност, необоснованост и немотивираност на оспорената заповед, твърди се издаването ѝ при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие на материалния закон. Оспорва се обективното установяване на липсата на осигурена издръжка и средства за пребиваване в страната на оспорващия по смисъла на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, тъй като никъде в закона не се изисква представените средства да бъдат трайно блокирани, постоянно налични в непроменен размер или да не подлежат на последващо движение по банковата сметка. Сочи се, че в действащата нормативна уредба няма забрана за временно предоставяне на средства, финансова помощ, вътрешнофирмени преводи, заеми или парична подкрепа

между физически и юридически лица, още повече подобни финансови операции да бъдат квалифицирани като липса на реална финансова обезпеченост. Твърди се, че административният орган е поставил допълнително условие средствата да остават непроменени за определен период от време и да не произхождат от трети лица, което е в противоречие с принципа на законност. Твърди се, че са представени в хода на административното производство необходимите доказателства, а именно към датата на подаване на заявлението от представеното банково удостоверение се установява по безспорен начин, че О. Ш. е разполагал със средства в размер на 7 881,94 евро и последващото движение по банковата сметка не следва автоматично да обоснове извод за липса на финансови средства. Сочи се, че административният орган не е извършили необходимите проверки, не са изяснени причините за извършените преводи, не е изследван техният характер, не е изяснено дали се касае за вътрешнофирмени разчети, временна финансова подкрепа, заемни отношения или други допустими финансови операции, което е нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Не е извършена реална преценка относно общото имуществено състояние на О. Ш., не са анализирани неговите доходи, възможности за финансова подкрепа, бъдещи приходи или икономическа дейност на представляваното от него търговско дружество. О. Ш. в конкретния случай е подал заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ като търговски представител на търговско дружество, което не е съобразено от административния орган и при този вид дейност е обичайно да се извършват временни преводи, вътрешнофирмени разчети и финансова подкрепа между свързани лица. Твърди се намеса в личния и професионалния живот на оспорващия, който е установил трайни социални и икономически връзки в Република България. Иска се от съда да отмени оспорената заповед и да върне преписката на административния орган за пълна, обективна и законосъобразна преценка на всички доказателства и обстоятелства по случая. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът Началник на Отдел „Миграция“ при СДВР, в писмен отговор по жалбата и в съдебно заседание, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, на основание цитираните в нея норми от материалния закон и при липса на нарушение на процесуалните правила. Сочи се, че от извършения анализ на установените в конкретния случай обстоятелства безспорно може да се направи извод, че са налице предпоставките за издаване на оспорения акт. Релевира се възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че в Отдел “Миграция” при СДВР е подадено заявление с вх. № 100971/09.04.2026 г. от лицето О. Ш. (O. S.), [дата на раждане] , гражданин на Т., за получаване на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени паспорт на заявителя № U38313719, валиден до 31 май 2030 г.; разрешение за пребиваване на О. Ш. № RA1193703, издадено на 26.11.2025 г., валидно до 05.05.2026 г.; сертификат № 1238 от 08.04.2026 г. от Българска търговско-промишлена палата, с който се удостоверява, че търговско

представителство Ф. И. Т. Х. ВЕ Т. Т. С. ТИДЖАРЕТ Л. Ш. е вписано в Единния търговски регистър на БТПП с решение от 21.07.2025 г., с вписан представител О. Ш.; договор за наем между Г. Г. Н. и О. Ш. и анекс към него от 08.04.2026 г.; декларация от Г. Г. Н. за предоставяне на адрес на пребиваване на О. Ш., с нотариална заверка на подписа; застраховка „злополука“ с медицински разходи за чужденци; справка за пътуване на лице – чужд гражданин. Към заявлението чуждият гражданин е приложил банково удостоверение от „Те-Д. З. Б. – клон С.“ от 08.04.2026 г., с което се удостоверява, че О. Ш. притежава сметка [банкова сметка] и има разполагаема наличност 7 881,94 евро. С допълнително заявление е представен договор за рекламно сътрудничество и предоставяне на продукт за ползване, съгласно който Ф. И. Т. Х. ВЕ Т. Т. С. ТИДЖАРЕТ Л. Ш. възлага на „Т. БЪЛГАРИЯ“ да извършва рекламна и маркетингова дейност, свързана с популяризиране на посочения в договора продукт. При явяване в Отдел „Миграция“ при СДВР О. Ш. е уведомен лично, че е необходимо да представи разпечатка с движението на финансовите средства с период от 01.04.2026 г. до настоящия момент. На 07.05.2026 г. О. Ш. е приложил допълнителни банкови извлечения от „Те-Д. З. Б. – клон С.“ за движението на финансовите средства по сметката, на която той е титуляр [банкова сметка], за периодите от 01.04.2025 г. до 31.12.2025 г. и от 01.01.2026 г. до 07.05.2026 г. Извлечението от 01.04.2025 г. до 31.12.2025 г. е с краен баланс 15,50 евро. Извлечението от 01.01.2026 г. до 07.05.2026 г. е с краен баланс 13,34 евро.

С административната преписка е представено становище с рег. № 513р-53107 от 15.05.2026 г. на Началник 02 гр. АОЧ – СЗМ-ОМ, съгласно което са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ поради установена недостатъчна наличност на финансови средства.

При гореустановените факти административният орган е приел недостатъчна наличност на финансови средства, във връзка с което с оспорената заповед на основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ е отказал предоставяне на право на продължително пребиваване по заявление с вх. № 100971/09.04.2026 г. на О. Ш.. Съгласно изложеното в оспорената заповед е прието, че в заявлението си чуждият гражданин е приложил банково удостоверение от банка „Те-Д. З. Б. - клон С.“, с което се удостоверява, че О. Ш. притежава сметка [банкова сметка] в банката от 08.04.2026 г. и има разполагаема наличност 7 881,94 евро. При явяване на гише в Отдел „Миграция“ при СДВР О. Ш. е уведомен лично, че е необходимо да представи разпечатка с движението на финансовите средства с период от 01.04.2026г. до настоящия момент. На 07.05.2026 г. О. Ш. е приложил като допълнителни документи банкови извлечения от „Те-Д. З. Б. - клон С.“ за движението на финансовите средства по сметката, на която той е титуляр [банкова сметка], за периодите от 01.04.2025 г. до 31.12.2025 г. и от 01.01.2026 г. до 07.05.2026 г. Извлечението от 01.04.2025 г. до 31.12.2025 г. е с краен баланс 15,50 евро. От извлечението от 01.01.2026 г. до 07.05.2026 г. е видно, че на 08.04.2026 г. има постъпления, като е получен превод от I. B. C. в размер на 3 867,34 евро и нареден превод в полза на 171401808301 по сметка [банкова сметка] в размер на 4 000 евро. На същата дата има проверка на пълномощно ФЛ, за което е платена сумата от 10 евро и експресно издаване па банкова референция ФЛ, за което е платена сумата от 48 евро. На 09.04.2026 г. има нареден превод в полза на Х. Ф. И. за сумата от 7 866 евро и краен баланс 13,34 евро. Заповед рег. № 513з-5487 от 19.05.2026 г., издадена от Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), е съобщена на жалбоподателя на 19.05.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 28.05.2026 г.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта

и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.
Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визрани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.
Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България и правилника за прилагането му. На основание чл. 23, ал. 5 от ЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът подава лично в Дирекция „Миграция“ или в отдел/сектори/групи „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагане на закона.
Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, съгласно която директорите на Дирекция „Миграция“ на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго и с оглед представените по делото Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г., издадена от Директора на СДВР; Заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г., издадена от Директора на СДВР; Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г., издадена от Директора на СДВР и Удостоверение от Началник на 01 сектор към Отдел „Човешки ресурси“ при СДВР.
Спазени са и изискванията на чл. 59 от АПК за форма, заповедта е издадена в установената писмена форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК задължителни реквизити, с обективирани фактическите и правните основания за издаването й. Заповедта е и мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.
Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК.
Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието за отказ по чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съдът намира, че правилно е приложен и материалният закон.
Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. Видно от процесната заповед същата е издадена на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочена установена с документ от банка недостатъчна наличност на финансови средства.
Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността

достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за връщане в държавата по произход, са задължителни изисквания при проверка на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой. В § 7 на чл. 21 от Регламента е предвидено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата.
Противно на твърденията на жалбоподателя, на основание чл. 170, ал. 2 от АПК когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. В настоящия случай жалбоподателят не се е справил с доказателствената тежест да осигури и представи доказателства, които подкрепят безспорно неговите твърдения за наличие на основанията за получаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България. В този смисъл неоснователни са доводите в жалбата за допуснати нарушения на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 35 от АПК, довели до накърняване правото на защита на кандидата за получаване на разрешение за продължително пребиваване в страната, както и до постановяване на оспорената заповед, без да са изяснени относимите факти и обстоятелства. При преценка на наличните доказателствени средства обосновано е прието от административния орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. От доказателствата, събрани по административната преписка, не се установява по несъмнен и категоричен начин жалбоподателят да разполага с достатъчно средства за издръжка и покриване на разходите по заявеното пребиваване. Тълкуването на изискването за стабилни и редовни доходи, които да осигуряват достатъчно средства за издръжка, предполага наличие на доказателства за сигурни, постоянни и регулярни доходи, които да осигуряват такава издръжка на лицето, че то да не прибягва до системата за социално подпомагане. Представеното банково извлечение удостоверява наличност на парични средства към определен момент, но не съдържа данни за техния произход, регулярност и устойчивост, както и перманентност. Предвид изложеното е правилно изискването от страна на органите по административен контрол на чужденците в Република България на извлечение от банкова сметка за определен период и в конкретния случай установените данни на база представените допълнителни документи са тълкувани законосъобразно. От жалбоподателя не са представени доказателства за наличие на постоянни доходи или друго сигурно финансово обезпечаване на престоя. Принципно правилни за съображенията в жалбата, че изискването за постоянна непроменена наличност на определени средства по банкова сметка не е съответно на житейската логика и не съответства на нормативното изискване, както и правилни са съображенията, че последващи движения по банковата сметка не могат автоматично да доведат до извод за липса на достатъчно финансови средства, както и, че всяка банкова сметка служи за извършване на плащания, преводи и финансови операции. Но, както бе посочено и по-горе, изискването за стабилни и редовни доходи, които да осигуряват достатъчно средства за издръжка, изисква доказване и предполага наличие на доказателства за сигурни, постоянни и регулярни доходи, които да осигуряват такава издръжка на лицето, че то да не прибягва до системата за социално подпомагане. Наличието на определена наличност към определен момент и наличие на движения по банковата сметка на жалбоподателя не доказва наличието на финансови средства по смисъла на закона. При положение, че иска да получи право да пребивава в Република България, чуждият гражданин следва да изпълни условията, които поставя нормативната уредба. Законът изисква да се докаже обективен факт – наличието на необходимите средства за издръжка за периода на пребиваване, а не формалното позоваване на документи. В случая нормата изисква представяне на доказателства, че чужденецът може да пребивава за искания период на територията на страната

със собствени средства, за чийто произход няма ограничения. Единственото изискване е кандидатът да може да се разпорежда с тях. Няма лимитативно изброяване и на допустимите документи, с които следва да бъде доказано това условие. В този смисъл неоснователни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че изводът на административния орган за липса на надеждни доказателства за необходимите средства за издръжка не отговаря на информацията в представените официални документи към заявлението. По делото не са представени доказателства, че жалбоподателят разполага със финансови средства съгласно изискването на закона. Няма никакви индикации, че процесните суми, с които жалбоподателят обосновава възможността си да финансира пребиваването си в Република България, са негова собственост и свободно може да се разпорежда с тях. Установяват се постъпили суми по банковата сметка на жалбоподателя и извършени банкови преводи от банковата сметка на жалбоподателя на определени лица. Жалбоподателят не представя доказателства, че сумите, преведени по банковата му сметка, са негови лични средства. Не представя доказателства, че е разполагал с такива суми, както и данни за произхода им. При липсата на други доказателства и предвид установената наличност с представените банкови извлечения не може да бъде направен извод, че О. Ш. разполага със средства да осигури престоя си в Република България към момента на кандидатстването за получаване на разрешение за продължително пребиваване. При това положение административният орган законосъобразно е приел, че не е доказано наличието на достатъчни финансови средства, поради което е налице основанието за отказ по т. 9 на ал. 1, чл. 10 от ЗЧРБ. По повод депозираното заявление за виза не са представени други документи, удостоверяващи налично имущество на апликанта или на членове на семейството му. Не са приложени документи и за други източници на средства, които могат да бъдат ползвани за покриване на част или всички разходи по време на престоя в Република България.
Не е спорно, че в конкретния случай подадено заявление с вх. № 100971/09.04.2026 г. от лицето О. Ш. (O. S.), [дата на раждане] , гражданин на Т., за получаване на право на продължително пребиваване в Република България е на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. В конкретния случай, обаче, към заявлението не са представени документи, въз основа на които могат да се правят изводи за финансовите резултати от търговската дейност на регистрираното в Република Т. търговско дружество, не са представени документи за данъчната изрядност - за липсата на публични задължения, за изпълнението на задълженията за деклариране на дължими данъчни задължения и своевременното им плащане, за годишен оборот в размер най – малко на 100 000 лева в съответната равностойност в чуждестранна валута, придобит за период от всяка от двете последователни години преди регистрацията съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Търговското представителство е свързано с реално осъществяване на дейност, макар и нейният обем да не е от съществено значение, като това е едно от основанията за предоставяне на право на продължително пребиваване на територията на Република България по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ. Целта на пребиваването на чужд гражданин-търговски представител в страната е да спомага активно в осъществяването на дейност от дружеството, което представлява. При осъществяване на функциите си представителят следва да има реално установена връзка с Република България именно във връзка с тези си функции. В конкретния случай заявените от чужденеца обстоятелства с оглед пребиваване и упражняване на търговска дейност не се потвърждават от събраните по делото доказателства. Фиктивното изпълнение на въведените от законодателя изисквания не съставлява изпълнение на материалноправните предпоставки на закона, изискуеми за издаването на разрешение за продължително пребиваване. Представеният към заявлението договор не съдържа обективна информация за реално осъществявана търговска дейност, както и не съдържа информация, която може да обоснове извод, че за реализирането й е

необходимо жалбоподателят да пребивава продължително на територията на страната. Следва да се отбележи, че производството по регистрация на търговско представителство в БТПП и производството по предоставяне на право на продължително пребиване са две различни производства и всеки орган извършва собствена проверка. В производството по издаване на разрешение за продължително пребиваване в страната административният орган на собствено основание извършва проверка на заявените от кандидата обстоятелства. Обстоятелството, че в БТПП е регистрирано търговско представителство при извършване на всички необходими проверки, не означава, че кандидатът отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ и на останалите нормативни изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване. Решението за вписване в единния търговски регистър на Българска търговска-промишлена палата (БТПП) и сертификатът, удостоверяващ вписването, сами по себе си не водят до задължително получаване на разрешение на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. В случая липсват каквито и да доказателства за настояща или предстояща дейност на дружеството в България, на което жалбоподателят е търговски представител. В този смисъл липсват категорични доказателства, установяващи наличието на реални делови, социални, икономически или други връзки с Република България. Регистрацията на търговско представителство само по себе си не представлява обективно реализиран проект, зад който стоят реални действия от кандидатстващия за разрешение за продължително пребиваване да изпълнява дейности в Република България. Чуждестранно лице може да регистрира търговско представителство в България, при условие, че има право да извършва търговска дейност съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице – принципал.

Във връзка с гореизложеното съдът намира, че в случая съответен на приобщените по делото доказателства е изводът на административния орган, че не е доказана достатъчна наличност на финансови средства, което е основание за отказ по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. На първо място, от доказателствата, събрани по административната преписка не се установява по несъмнен и категоричен начин жалбоподателят да разполага с достатъчно средства за издръжка и покриване на разходите по заявеното пребиваване, не са представени доказателства за наличие на постоянни доходи, трудова заетост, издръжка от родител или друго сигурно финансово обезпечаване на престоя. Нещо повече, в хода на съдебното производство също не бяха представени от жалбоподателя доказателства, които да опровергаят посочените в административния акт факти и обстоятелства.

С изложените мотиви настоящият състав намира, че жалбоподателят не е представил доказателства, че разполага с необходимите средства за издръжката си по време на престоя в Република България, което обосновава законосъобразния извод на ответния орган, че са налице отрицателните предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ за постановяване на отказ по заявлението му за предоставяне на продължително пребиваване.

За пълнота следва да се отбележи, че по делото не е представено като част от административната преписка становище от ДАНС във връзка със съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, имаща задължителен характер за отдел „Миграция“. Липсата на изискано становище в контекста на процесния отказ не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като в конкретния случай оспорената заповед не се основава на становището на ДАНС, а е мотивирана с наличие на основания по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ – чужденецът няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в

страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Поради това не е допуснато съществено процесуално нарушение, което се е отразило на решението на органа по приложението на материалния закон. В този смисъл е и Решение № 3017 от 17.03.2026 г. на ВАС по адм. дело № 223/2026 г.

Изложените обстоятелства водят до извода, че правилно административният орган е отказал да предостави право на продължително пребиваване в Република България по заявлението на О. Ш..

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1 – ал. 5 от АПК уреждат принципа на съразмерност като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 от АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Използваното в конкретния случай правно основание за отказ за правото на продължително пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосноват отмяната му, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 102, 26 евро, предвид фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., притежаващ паспорт № U38313719, издаден на 01.08.2025 г. от компетентните власти на Република Т. в М., валиден до 31.05.2030 г. срещу Заповед относно издаване на отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България рег. № 513з-5487 от 19.05.2026 г., издадена от Началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 100971/09.04.2026 г. на О. Ш. (S. O.), [дата на раждане] , гражданин на Т..

ОСЪЖДА О. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., притежаващ паспорт № U38313719, издаден на 01.08.2025 г. от компетентните власти на Република Т. в М., валиден до 31.05.2030 г. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102, 26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: